

hajati se v svežem zraku; a on na stara leta niti sobe ni dal več zračiti.

Lahko umevamo, zakaj so imeli celó najboljši prijatelji nekak strah pred njim. Bil jim je nekaj nenavadnega, čudak v najvišji meri, s katerim je bilo težko občevati. V prejšnjih letih je bil dober prijatelj Japlju, pesniku Vodniku, Ravnikarju i. dr. Ko pa so ti pomrli ali se preselili, ostal je med duhovniki osamelec — „passer solitarius“.

Pri vsi njegovi vnanji odurnosti pa se kaže iz raznih dopisov, da je znal biti do prijateljev jako vljuden, postrežljiv, včasih celó šaljiv: znak, da je pod ledeno skorjo utripalo vendar-le mehko, gorko srce! Morda, ko bi bil dobil Hladnik pravočasno pravega moža, ki bi ž njim mislil in čutil, ž njim se zanimal za prirodo, ogrel bi se i on tudi na vnanje in začel posegati v javnost, slovstveno delovati v domačem jeziku. A zapuščen od vseh je zapuščal tudi sam sebe in si tako zagrenil sivo starost. Te žalostne

usode pa najbrže sam ni zeló čutil, saj je v tem toku odrastel in prebil celo življenje.

V uteho mu je bil le njegov orjaški spomin, ki v letih ni nič opešal. Ako mu je kdo prinesel kako rastlino, prosil je Hladnik, naj se mu opiše, in takoj je pogodil njeno pravo ime. Čeprav slep je v svoji knjižnici sam znal poiskati si primernih knjig.

O kaki narodni zavesti, po kateri se je odlikovalo tedaj že veliko slovenskih mož, v Hladniku ne najdemo sledú. Bil je kozmopolit in to tudi rad poudaril, češ, da veda vse ljubeznivo v sebe oklepa. Za razvoj in napredek narodne ideje ni kazal nikoli posebnega zanimanja, in to brez dvoma po uplivu tujih učenjakov.

Iz vsega tega smemo sklepati, da je bil Hladnik po značaju in znanju pristni biser, toda neobrušen in neoglajen, ali pa recimo bolje: bil je nesrečno, jednostransko obrušen, in zato v javnosti nikoli ni dosegel tistega ugleda in tiste slave, ki mu je sodila.

Jaropolk.

Pa zakliče Jaropolk:
„Jutri pojdemo na lov.
Pridi medved ali volk,
Konec bodi mu gotov!“

Hlapci, stópite pred mé,
Da poskusim vašo moč!
Zoper volčje ni zobé,
Kogar vržem oberoč.“

Hitro mine hlapce smeh. —
Vrže tega Jaropolk,
Vrže onega po tleh,
Kakor je širok in dolg.

Ali jeden reče koj:
„Lahko tebi, ko si mlad.
Pokrepčan život je tvoj,
Hlapce nas pa tare glad.““

„Urno“, vsklikne gospodar,
„Urno v kuhinjo in klet!
Tam povžijte — vse makar,
Pridite le k meni spet!“

Razidó se vsi namah.
Klet in kuhinjo odpró,
Vse, kar stražil je zapah,
Popijó in pojedó.

Prihité nazaj potem.
Jaropolk jim miren dé:
„Zdaj ustrezeno je vsem,
Zdaj pripravite roké.“

Bližje, bližje! ha, ha, ha!“
Vrže tega Jaropolk,
Vrže onega na tla,
Kakor je širok in dolg.

Ali jeden reče spet:
„Lahko se pregiblješ ti.
Ti si že prebavil jed,
Mi pa smo od nje težki.““

Jeze se zabliska sev
Jaropolku iz oči,
Zagrmi kot ranjen lev,
Bič zagrabi, zavihti . . .

„Molči, godrnjavi pes!
Vi ste zame strgan škit!
Rod je vaš pohabljen ves,
Bodi lačen ali sit.“

Vsaka gane me krepost,
V roki potolaži bič
I priznavana slabost:
Veden le izgovor — nič!“

Anton Medved.